

foretages anden Gang, altsaa paragraphviis. De Grundsæmninger, der ere fulgte ved Lovforslaget's Affattelse, har Udvalget i det Hele været enig i, saa at det ikke synes mig fornødent nu at yttre mig derom, saafremt ikke de Forhandlinger, der nu vilde finde Sted, skulde dertil foranledige mig.

Borgen: Det er den store Betydning, den forelagte Lov har, som foranlediger mig til at udbede mig Ordet, og paalægger mig den Pligt ikke at tilbageholde de Bemærkninger, som jeg kunde have at fremsætte. Der foreligger her en Lov om Pressens Brug. Det er gennem Pressen, at enhver Frugt, saavel af Lærkerens og Videnskabsmandens Granskning, som af Digterens skabende Phantaste, træder offentlig frem og bliver Publicums Eiendom, idet den udfolder sig i Litteraturen. Litteraturen er en nødvendig Betingelse for Nationens åndelige Livs Bevarelse og Bedlighedsbevarelse, den er en Øduns Frugt, som udsender friske Strømninger gennem Nationens Livsaarer; uden den vilde det offentlige Liv henfugne og hende, og Barbari og Sløvhed træde istedetfor Dplysning. Det er paa Grund af denne Litteraturens Vigtighed, at en Lov om Pressens Brug bliver af særdeles Betydning, fordi en saadan Lov skal fastsætte de Betingelser, under hvilke Litteraturens Frembringelser træde offentlig frem. Der bliver altsaa Spørgsmaal, om den Lov, som her foreligger, opfylder de Betingelser, som man kunde ansee ønskelige; om den tillader en fri Udvikling af Litteraturen og ikke lægger hæmmende og trykkende Baand paa det frie Ord, naar det fremføres indenfor Lovens Grændser med Sømmelighed og Alvor, og uden at træde Sædelighed og Religion for nær. Spørger man nu, om dette er Tilfældet med denne Lov, saa troer jeg for mit Bedkommende, at det ikke tilfulde kan siges. Hvis man vil sammenligne den nærværende Lov med den tidligere bestaaende af 27 Septbr. 1799 og spørge om den har Fortrin derfor, saa mener jeg, at

dette er et underordnet og her aldeles ligegyldigt Spørgsmaal. Hvad der her kommer i Betragtning, det er, om den Lov, som foreligger, i og for sig er god, om den svarer til vore nuværende Forhold, om den svarer til, hvad Nationen kan fordre, for at sikke sig sin Ret til at nyde Litteraturens Frembringelser. Jeg har yttret, at jeg ikke kan ansee denne Lov for at indeholde saadanne Bestemmelser. Jeg skal tillade mig i Korthed næiere at udsætte mine Grunde derfor. For det Første forekommer det mig, at den indeholder Bestemmelser, hvorved saavel Forfattere som Bogtrykkere og Boghandlere fortrædages. Nu er det bekendt, at for at et Skrift kan see Dagens Lys ere netop disse 3 Betingelser nødvendige, nemlig en Forfatter, som kan skrive det, en Bogtrykker, som kan trykke det, og en Mand, som kan forhandle eller udbrede det blandt Publicum. Det vil altsaa være ønskeligt, at der i den Lov, som udgives om Pressens Brug, ikke indeholdes saadanne Bestemmelser, hvorved noget hæmmende og trykkende Baand i disse Forhold fastsættes. Men dette forekommer mig at være Tilfældet med den nærværende Lov. Jeg skal saaledes gjøre opmærksom paa, at det for det Første ikke er umuligt efter denne Lov, at en aldeles uskyldig Mand kan blive straffet, uagtet han er istand til at paavise den virkelige Lovovertræder. Dette er nemlig indlysende, naar man seer hen paa Indholdet af § 3. Jeg tør ikke nærmere her gaae ind paa Enkelthederne, da det muligt vilde føre mig udenfor de almindelige Principer, som her alene skulle forhandles. En lignende Bestemmelse vil kunne foranlediges ved § 1 og Slutningen af § 5. Dernæst forekommer det mig, at denne Lov stempler som Forbrydelse, hvad der ikke i og for sig er Forbrydelse, og det er Noget, som Lovgivningen vel maatte vogte sig for. At en Bogtrykker ikke sætter sit Navn paa Skriftet, som bliver trykt i hans Officin, er i og for sig aldeles ikke nogen Forbrydelse.